

Vládní návrh vyslovuje, že československým státním příslušníkům, kteří dne 1. července 1926 dosáhli nebo překročili 60. rok svého věku a kteří by jinak podléhali pojistné povinnosti pro případ invalidity a stáří podle zákona ze dne 9. X. 1924 č. 221 Sb. z. a n. nebo podle zákona o pojištění osob samostatně hospodařících ze dne 10. června 1926 č. 148. Sb. z. a n., budou podle ustanovení tohoto zákona poskytovány ze státních prostředků starobní podpory, jakmile osoby ty dokonají 65. rok svého věku a budou-li nemajetné a neschopné výdělků. Podpory ty nebude lze přiznati československým státním příslušníkům, kteří se zdržují mimo území republiky, dále alkoholikům, tulákům a osobám práce se štítícím a také těm, kdož byli odsouzeni pro trestní čin, pro který je vyslovena ztráta volebního práva do obcí, nebo kdož jsou zbaveni čestných práv občanských, pokud ztráta těchto práv nepominula. Podpora má činiti Kč 500 ročně. Bude-li poskytnuta podpora dvěma žadatelům, kteří žijí ve společné domácnosti, sníží se podpora an ročních Kč 300 pro každého z nich. Jakékoliv zaopatření, jehož se žadatelé dostane na penězích nebo na dávkách naturálních, započítá se na starobní podporu státní. Obec bydliště podporovaného poskytne ke státní starobní podpoře příplatek, percentuelně odstupňovaný podle počtu obyvatel: obec s více než 50.000 obyvateli příplatek 20 procent, obec od 20.000 do 50.000 obyvatel 15 procent, obec do 2 tisíc obyvatelů 10 procent. Podpory budou poukazovány v měsíčních obdobích předem. Odhaduje se, že vstoupil-li by zákon tento v platnost 1. ledna 1929, bude počet podporovaných osob asi 95.000; po deseti letech klesl by asi na 37.000. Zatížení státu činilo by v roce 1929 asi 43.000.000 Kč a kleslo by po deseti letech asi na 16.600.000 Kč. Roční náklad obcí činil by v prvních dvou letech asi 5 a půl milionu Kč. Dr. Jindřich.

Třetí sjezd advokátů československých konal se v Praze ve dnech 27.—30. září. Byly na něm předneseny referáty dra Stompého o vývoji advokacie a změnách v posledních deseti letech, dra J. Čapka a dra Emila Stodoly o práních a tužbách advokacie a nedostatečné ochraně její. Referát dra Stompého podává velmi podrobný vývoj advokacie v posledních deseti letech, po všech stránkách doložený statisticky. Referát dr. Emila Stodoly všimá si hlavně otázek slovenských, ačkoliv mezi jeho požadavky jsou i některé všeobecného rázu, na př. požadavek, aby byla věnována větší pozornost vnější formě zákonů. Třetí referát dra J. Čapka, presidenta komory moravské, obsahuje na prvním místě žádost o přesné zachovávání právního řádu a všech zákonů, a odstranění všech vlivů politických a hospodářských. Požadavek jistě spravedlivý, ale velmi charakteristický pro poměry. Stejně požadavek po zachování volnosti projevu advokátova. Z ostatních požadavků, týkajících se čistě stavovských věcí jest zajímavý pro naši mladou generaci passus týkající se úpravy přípravné praxe kandidátů advokacie. Nepřekvapuje již, že se tu opétuje požadavek znovuzavedení povinné soudní nebo správní praxe kandidátů, o němž jsme v tomto listě již psali. Se snahou po zpřísnění advokátní zkoušky lze konečně i souhlasiti. Méně pochopitelný jest názor, že povinný doktorát může nějak zvýšiti úroveň advokacie. Za dnešního poměru státních zkoušek a rigoros přec doktorát práv nikterak nezaručuje větší a hlubší odborné vzdělání. Ale zcela překvapující je novinka referentova: Navrhuje prodloužení praxe opět na sedm let, poněvadž prý »pětiletá praxe, jak zkušenost ukazuje, nedostačuje«, a i při sedmileté praxi prý mladý advokát často přijde do situace, kdy si neví rady. Ale do takové situace může se zrovna tak dostat i starý advokát s třicetiletou praxí, a kandidát, který po pětileté praxi si neví rady, narazí-li na případ, jaký se mu v praxi ještě nenaskytl (a to není za dnešních poměrů právních a hospodářských nic zvláštního), ten si nebude věděti rady asi ani po sebe delší praxi. Zdá se, že se zde argumenty uměle tvoří, a bylo by snad lépe přiznat pravý účel navrhované změny: omezit počet advokátů (neboť se nechceme donucovati, že snad jde advokátům o to, udržet po dobu co nejdelší poměrně levné pracovní síly).

J. B.